

Sequoia

© 2021 Frans van Hilten / Uitgeverij U2pi

Titel: Sequoia

Auteur: Frans van Hilten

Foto auteur: Henriette Guest

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 024 7

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Sequoia

Frans van Hilten

‘Life is what happens to you, while you’re busy
making other plans’
(John Lennon)

1. Cannaregio

(Bastien – en Jef, Gabi, Venetië, 2017)

Zo ziet een droom eruit die in rook opgaat. De as die geluidloos over de rand van de tafel stuift en in slow motion naar beneden dwarrelt, de hand van Jef, die tanige oude hand, die iedere illusie wegwuift. Zo ziet een droom eruit die in rook opgaat, en Bastien gaat het niet laten gebeuren.

Speciaal naar Venetië is hij ervoor gekomen. Hij heeft het deinen in zijn maag getrotseerd in de watertaxi naar de noordelijkste kade, de Fondamenta Nove. Daar is hij aan land gegaan. Vanavond in bed zal hij nog de golfslag voelen in zijn hoofd. Hij is hier lang niet geweest en moet even zoeken, op zeebenen over de smalle kades en door stille steegjes, doodlopende grachtjes en langs hoge, klamme gevels. Dat bruggetje in de verte is vlakbij Jefs huis, denkt Bastien, maar hoe kom je er ook weer? De stenen zijn hier en daar nog glibberig van de laatste overstroming. Ik had toch eerder moeten afslaan. Allemaal uitstel van antwoord op zijn vraag.

Nu heeft hij de goede steeg, dat weet hij zeker. Hij ziet het aan de plaquette met een obscure Italiaanse heilige erop, de afgebladderde regenpijp in een hoek, de zwerfkatten die wachten op de afvalzakken van de viswinkel. Hier geen toerist te bekennen. Waar de steeg zó smal en donker wordt dat je denkt dat hij ophoudt, stapt hij plotseling een lichte binnenplaats op. Nummer 5413, 5415... deze moet hij hebben. Naast de eeuwenoude deur in verweerd stucco prijkt een moderne deurbel. Het wachten duurt niet lang. Jef's gestalte verschijnt iets gebogen in de lage opening en schudt zich de manen uit het gezicht.

Hij heeft Jef een paar jaar niet gezien en het valt hem op hoe oud zijn bandmaatje is geworden. Liep die ooit opgezwollen en pafferig van de drugs rond, nu zijn zijn trekken juist magerder geworden, nog scherper, terwijl zijn ogen nog vager lijken, het blauw van de irissen nog fletser. Het haar, de vorige keer subtiel grijzend, valt Jef nu vrijwel wit over de schouders. En hij is bruin, afgezien natuurlijk van het litteken op zijn voorhoofd.

‘Basje,’ zegt Jef met zijn hese stem. ‘Kom erin, klootzak.’ Hij lacht zijn vuige scheve lach. Bastien laat zich opgelucht bij de schouder meetronen naar binnen. Zo ken ik je Jef, denkt hij. Zo kunnen we samen opnieuw beginnen. Zelfs zonder die rat.

Jef gaat hem voor over een trap met houtsnijwerk dat minstens vijftiende-eeuws moet zijn. Over de volle breedte van de overloop hangt een schilderij. Een man in pij wordt aangevallen door woeste jachthonden. Op de achtergrond rotsen en huizen met de typisch Venetiaanse schoorstenen. ‘Holy shit,’ laat Bastien zich ontvallen, ‘wat is dít?’ ‘Een onbekende Carpaccio,’ zegt Jef trots, ‘laatst op een veiling bemachtigd. Onbetaalbaar maar zo geniaal. En een echte Venetiaan. Ik heb dit werk vanuit Londen zogezegd thuisgebracht.’ ‘Carpaccio,’ zegt Bastien peinzend, ‘en geen stukje rood vlees op het schilderij te bekennen.’ Jef knikt. ‘Veelgemaakte grap.’ Hij loopt langzaam verder. ‘Iets te veel, om eerlijk te zijn.’ Hij gooit de deur naar de aangrenzende kamer open en gebaart weids naar de roodfluwelen divan. ‘Please meet Gaby.’

Een vrouw rijst langzaam uit de kussens, strekt loom haar hand naar Bastien uit. ‘Gabi.’ Ze spreekt het op zijn Duits uit, met een lange aaa. Blond, een tikje struis. Ze heeft een mopsneusje en volle lippen. Terwijl Bastien haar galant de hand kust moet hij inwendig lachen. Niets veranderd dus, in hun beider smaak voor vrouwen. Wat hebben ze daar vaak lol over gehad. Even ziet hij Jef en zichzelf weer bij de kleedkamers van een theater in Chicago, tijdens de ’72-tour. Klemgesprint door vier groupies. Drie wilden Jef, één kwam voor Bastien. Met een enkele blik hadden de mannen zwijgend de rangorde herschikt. Twee-twee, waarbij het meisje dat voor Bastien kwam bij Jef werd ingedeeld. Bastien zag Jef met twee ronde blonde meisjes wegwandelen en dacht: hoe kun je, met die koeien. Zelf was hij met twee slanke brunettes vertrokken. De kwijnende bruine ogen van een van hen boven puntgave tietjes zag hij nog voor zich. Na afloop in de tourbus had Jef hem een por gegeven. ‘Hoe krijg je het voor mekaar, met die paarden.’ Bastien was in lachen uitgebarsten; het duurde een half uur voor hij kon uitleggen waarom. Jef was de enige met wie hij als een schoolmeisje de slappe lach kon krijgen.

Ze zijn gaan zitten, ze praten. Bastien kijkt door de lage ramen naar buiten, over de pannendaken en de gele muren naar de zee. Hij voelt zich als in het oude Rome. Jef vertelt over de poëzie die hij tegenwoordig schrijft, hij vertoont geen spoor meer van de stone-de vaagheid van vroeger. Blijkbaar zijn er toch wat hersencellen heelhuids uit de jarenlange orgie gekomen. Hij lijkt monter, dat is een goed teken. Gabi hangt erbij, verveelt zich zo te zien. Bastien, gewend aan het al dan niet welkome gezelschap van groupies, vriendinnen, echtgenotes, dochters, managers, negeert haar.

‘Ik zag een zwarte gondel onderweg hierheen,’ vertelt hij. ‘Zwartgeklede gondelier, en onder zwart fluweel de contouren van een kist.’ ‘San Michele is niet ver van hier,’ zegt Jef. ‘Het kerkhofeiland. Het ligt in de lagune, misschien heb je het gezien in de verte, met die hoge cypressen? Maar een begrafenisgondel, dat is zeldzaam tegenwoordig. Meestal nemen ze gewoon een motorboot.’

Hij staat op. ‘Kom, we gaan eten! Gaab en ik hebben een waanzinnige vistent ontdekt in Cannaregio.

Ken je die buurt? Hun sarde in saor is ongelofelijk. Zure sardientjes op zijn Venetiaans, je weet niet wat je proeft.’ Jef kent de weg door de stegen en straatjes. Bastien en Gabi lopen achter zijn sleetse jeans aan zonder te spreken. Bastien houdt hem bijna niet bij, soms omdat hij om zich heen kijkt in de feërieke avond, soms omdat Jef er behoorlijk de pas in zet met zijn lange benen. Gabi op haar hooggehakte enkel-laarzen volgt hem moeiteloos.

Het is nog mooi voor september, ze kunnen buiten zitten, ook alweer in zo’n smal steegje. Hier wel een enkele toerist. Zouden er mensen zijn die hen herkennen? Twee rocklegenden uit de late sixties, samen op een Venetiaans terras.

Pas als de sarde in saor op tafel staan, durft Bastien van wal te steken. ‘Maar let’s talk business, Jef.’

‘Ah ja, je belde me er al over. Een reünie met Sequoia hè?’ Hij zuigt de uitjes van een sardientje. Bastien staart hem aan, neemt iedere groef in het overbekende gezicht in zich op.

‘Als ik eerlijk ben... voel ik er niet zo voor.’

Dat had hij al gedacht. ‘Luister Jef,’ begint hij in het Nederlands, en even weet hij niet hoe hij verder moet. Wie ben ik, dat deze man, die zijn leven zo goed voor elkaar heeft, naar mij zou moeten luisteren? ‘Ik begrijp wat je denkt: die jongens hebben me zelf eruit gegooid destijds...’

Jef, de mond vol, begint hevig te gebaren.

‘... en nu komen ze terug omdat ze geld nodig hebben. Maar zo zit het niet.’

Jef schudt nu duidelijk zichtbaar zijn hoofd, slikt zijn laatste hap weg. ‘Nee, nee, je ziet het verkeerd. Ik snap best dat jullie mij eruit gooiden.’

‘Nee, ik snap best dat jij daar wrokkig over bent...’

‘Maar dat ben ik dus helemaal niet.’ Jef buigt zich naar hem over, grijpt zijn hand. Gabi zit er als een pop bij, steekt een sigaret op, het hele gesprek gaat haar niet aan.

‘Jullie hadden groot gelijk mij eruit te gooien. Ik kon niet meer zingen, ik kreeg geen visa meer voor tournees, er waren dagen dat ik niet eens kon staan, dat ik mijn stront liet lopen en de hele dag hallucineerde. Zo iemand is niet te handhaven. En de band was niet alleen van mij, jullie hadden het volste recht om te proberen zonder mij verder te gaan.’ Jef leunt achter-

over, kijkt hem aan tussen de kaarsen op tafel door. ‘Maar kijk eens om je heen. Ik ben weer gezond. De enige dope die ik nog neem is limoncello en een sigaretje. Ik zit hier fantastisch. Ik leef rustig. Ik schrijf gedichten, de laatste tijd soms zelfs in het Italiaans. Ik heb toffe vrienden, een lieve vriendin. Ik hou van het water, van de oude stad, van de kunst. Ik heb het geloof uit mijn jonge jaren weer omarmd, ga naar de jezuïetenkerk van Santa Maria del Rosario. Wat zal ik mijn ouwe lijf weer naar oefenruimtes slepen, naar tourbussen, naar shabby hotels, naar drank en groupies, lelijke steden, vliegvelden, verregende festivals, hysterische fans en de stress of al je apparatuur wel bij het podium afgeleverd is?’ Hij praat steeds harder en sneller. ‘Ik luister tegenwoordig naar madrigalen van Monteverdi, Bassieboy. Daar word ik rustig van.’ Bij de laatste woorden keert de rust inderdaad terug in Jefs stem. Hij zakt traag achterover in zijn stoel, nipt van zijn wijn.

Bastien wordt opeens moe van alleen al de gedachte aan een reünie. Niet vanwege alles wat Jef schetst. Groupies, podia, steden, jets en keihard rocken – het ronkt veelbelovend in zijn oren. Maar een reünie

zonder Jef – dat betekent een reünie waar hij de re-
gie over verliest. Een reünie waar de anderen het
wéér voor het zeggen hebben. Een eenzame reünie,
uitgerekend voor hem, die het idee geopperd heeft.
En hij had nog wel zonder Jeroen door willen gaan,
met Yves op gitaar. Jeroen had maar matig enthousiast
gereageerd toen Bastien hem belde, die had hij
best kunnen ontmoedigen. Maar nu? Hij schommelt
zachtjes met zijn hoofd. ‘Als je het niet doet zadel je
me met Jeroen op,’ zegt hij zwakjes.

Opeens is er niets meer van Jef's traagheid over. Hij
schiets weer voorover, tikt met zijn spichtige vinger op
Bastiens bovenarm en zegt: ‘Precies, ik bedoel maar!
In zo'n sfeer wil jij een reünie organiseren.’ Met zijn
benzineaansteker steekt hij zijn sigaret aan en voegt
eraan toe: ‘Niemand zit meer te wachten op Sequoia,
Bas. De band zelf in de eerste plaats niet. Zo'n Ran-
jan, denk je dat die met ons verleden bezig is? Welnee
man. Die heeft het druk met het regelen van gemeen-
tesubsidie voor de Cow. Yves? Boert beter dan hij
ooit met ons deed.’

‘Maar denk aan The Doors, Jef! Zij moesten hun
reünie zonder zanger doen... aanmodderen... en jij

bent er nog... ik hoopte... kom op Jef, doe me dit niet aan. We houden de tour kort, maken maar één reünieplaat. Wij zijn niet The Doors.’

‘Precies. Wij zijn niet The Doors. En daarom zal ik ook geen rechtszaak aanspannen als jullie zonder mij gaan optreden als Sequoia. Want vergis je niet, John Densmore daagde de andere overgebleven bandleden mooi voor de rechter, toen ze tegen zijn wil weer als The Doors bijeenkwamen. Dat zal ik niet doen. Maar aanraden doe ik het je niet.’

Jef morst de kegel van zijn sigaret, veegt de stuwende as met de rug van zijn hand van tafel. Het voelt of het Bastiens idee is dat daar door de lucht dwarrelt, en het vooruitzicht van de reünie is opeens zo grauw als Jefs hand.

2. Altaar

(Jeroen – en Céline, Den Haag)

‘Hallo.’ Vergeten zijn telefoon uit te zetten, nu kan hij net zo goed opnemen.

‘Jeroen? Bastien. Jef doet het niet.’

Bastien. Nooit gevoel voor timing gehad die jongen. Jeroen kijkt opzij naar Céline; die lijkt niets te horen en staart in de kaarsvlam. Ze draagt het verdriet als een jas. Even ziet hij haar weer als in het begin, toen het net gebeurd was. Dezelfde gestalte, nog niet grijs, jong maar al even getekend. Voor een echt altaartje toen nog.

Hij huivert even – dat altaartje, nee die hele periode kan hij niet anders zien dan door een ruis. De doordringende lucht van joints en de kleurvervloeiingen van de acid. Het ontnam hem het ware zicht op zijn verlies.

‘Bastien. Je belt niet echt gelegen.’

‘Oh, sorry. Nou even kort dan. Jef doet het niet. Doe jij het dan nog wel?’

Weer zo’n bekend trekje. Ik zeg, het schikt niet en

hij lult stug door. Erger je niet Jeroen, deze man is het niet waard jouw rouw te verstoren. Wat bedoelt hij eigenlijk met zijn “doe je het nog wel?” Wil hij dat graag of juist niet? Ach, wat kan het hem schelen. En hij kan het geld erg goed gebruiken. Hij hakt de knoop door.

‘Natuurlijk doe ik het nog, Bastien. Die reünie moet er nu maar komen, vind je niet? Of gaat dat niet zonder zanger?’

‘Ik dacht aan Yves.’

Even trekt een flard warmte door Jeroen heen. Yves. Dat is leuk. Met Yves heeft hij er wel een beetje zin in. ‘Yves... ja, waarom niet!’ zegt hij. ‘Die kent het materiaal en zingt prima. Maar ik ga nu ophangen.’

‘We moeten een eerste brainstorm plannen.’

‘Mail me maar. Dag.’

3. Opgroeïende muze

(Yves – en Suraya, Den Haag)

Suraya's stem knispert als platgewalst goudfolie, geperste zuiverheid waarin zich de rijkdom laat raden van ongekende werelden. Schonkige koeien in de Ganges, rimpelige mannetjes op trage olifanten. Maar ook de in kleuren exploderende hitte van de Surinaamse jungle. In de simpele beweging waarmee Suraya de hoek van de kleedkamerdeur rondt, ziet Yves visioenen van Taj Mahal en bonte gewaden, zoals hij die haar heeft zien dragen op een Surinaamse bruiloft. Suraya doet hem alle vernederingen vergeten, maakt het onverdraaglijke acceptabel, polijst zijn verweerde hart met tederheid en schoonheid. O, wat houdt hij van deze vrouw, deze beeldschone, waardige vrouw, die zijn dochter had kunnen zijn.

Maar dat is ze niet. Suraya is de dochter van Ranjan, zijn bandmaatje.

Dat is natuurlijk ook wat het ingewikkeld maakt. Yves heeft Suraya zien opgroeien. Ze is geboren in de jaren waarin Ranjan en hij het dikst met elkaar werden,

toen Sequoia na het vertrek van Jef doormodderde en vreselijke platen maakte als Fowl Is Fair. Hij ziet de ranke Hindostaan nog binnenlopen in de studio van Bastien in de Ardennen, met heupwiegende bravoure. ‘Guys, je mag me feliciteren. Ik ben vader geworden. Revathi heeft me de prachtigste dochter ter wereld gebaard.’

Bastien had zich duidelijk zichtbaar geërgerd aan wat hij vast cliché en machismo vond, maar Yves had herkend dat het echt was. En dat is precies wat hij altijd heeft gewaardeerd in Ranjan – zijn authenticiteit. Ranjan was altijd écht - als drummer van de band, als trotse vader, en later als exploitant van The Happy Cow, poptempel in het Haagse Regentessekwartier.

Yves heeft ook dat vanaf het begin meegemaakt: hoe Ranjan een bescheiden zaaltje opzette na het definitieve uiteenvallen van de band in 1979, de steeds grotere acts die er speelden, de bejubeling en successen, de vriendschappen met rock- en funkgoden, de afterparties met wereldsterren. Al woonde Yves in die jaren in New York, hij was veel in Nederland en volgde de successen van de Cow op de voet. Ranjan was het hart én de ziel van de zaal, en altijd, in zijn ten-